

„Keď je s nami, nemusíme sa báť.“

Pánovo volanie – povolanie –
znie vždy takto: „Kto chce ísť za
mnou, nech zaprie sám seba,
vezme svoj kríž a nasleduje
ma.“ Áno, povolanie si vyžaduje
sebazaprenie a obeť. No aká
šťastná je to obeť, „gaudium
cum pace“ – radosť a pokoj, keď
je sebadarovanie úplné!
(Brázda, 8)

28. september

Keď dovoľíš, aby tvoju loďku viedol
Boh, aby sa stal jej pánom, aká istota!

Aj vtedy, keď sa bude zdať, že v nej nie je, že zaspal, že sa nestará, aj keď sa v najčernejšej temnote zdvihne búrka. Sv. Marek hovorí, že v takej istej situácii sa ocitli aj apoštoli: Ježiš ich videl, ako sa namáhajú pri veslovaní, lebo vietor dul proti nim. A nad ránom, kráčajúc po mori, blížil sa k nim..., *Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!*“ Vstúpil k nim do lode a vietor utíchol.

Deti moje, na zemi sa deje toľko vecí! Mohol by som vám rozprávať o trápeniach, utrpení, zlom zaobchádzaní, mučení, ale aj – a nezmením ani písmenko – o hrdinstve mnohých ľudí. Naše oči a rozum nám niekedy predkladajú dojem, že Ježiš spí, že nás nepočuje; no sv. Lukáš píše, ako sa zachoval Pán k svojim apoštolom: Ako sa plavili, zaspal. Tu sa na jazero spustila taká víchrica, že sa im naberala voda a boli vo veľkom nebezpečenstve. Pristúpili k nemu a

zobudili ho slovami: „Učiteľ, učiteľ,
hynieme!“ On vstal, pohrozil vetru a
rozbúrenej vode i upokojili sa a
nastalo ticho. A im povedal: „*Kde je
vaša viera?*“

Ak sa my dáme Jemu, On sa dá nám.
Treba iba úplne dôverovať Učiteľovi,
bez strachu a skúposti sa odovzdať
do jeho rúk a svojimi skutkami mu
dať najavo, že naša loďka je jeho; že
chceme, aby podľa svojej vôle
nakladal so všetkým, čo nám patrí.
(Boží priatelia, 22)